

לתערוכתו של בלום

הצייר נאבק בסכחי'ו כדי לשעבדו
לציורה של תמונת נוף אית. בתמונות
רבות, סגורמות גדולות שמחים, גולט
הרוחב, גיח-הראיה הפסולשת: מראה
ערים, מרחבי נוף. ביחוד ראוי לתשומת
עין מרוכז מרחב אין קצה המשתרע למן
הר הצופים עד ים המלח כשרמרוס-יערב
מרחפים על פני החלל המנוון ורב
המרחקים. וכדי להעיר, גי לעומת החסימות
הרבה השופעת מדומיות האדם שלו
מנשבת איזה קרירות שביסוד האוביקטי-
ביוציה ממראות-הנוף.

התכונה העיקרית המציינת את
הצייר היא היד המאימנת והישרה, כשרון
המעשה דמכני, היכולת הזו עשאמו
לאחד המשתתפים הכבדים ביותר של
הוצאה אמנותית חשובה מאד בהולנד.
הובכי הצייר לא יוניחו בודאי
ראות בתערוכה חשובה זו במרם עשוהה
את דרכה לחוץ לארץ.

טס

מהסתכלות קלה בארבעים התמונות
שכונסי בתערוכתו של בלום הננו למדים,
כי כמו של זה ברמות האדם והיצומו.
ואמנם האמן בהיותו באירופה עסק בעיקר
כמקצוע זה, אולם בכואו לאיי (כאביב
חרמיני) קסם לו הדר הנוף של הארץ.
הנוף הרחב והפתוח אלי שפעת אור
ושמש, ביחוד המחנות ההדורים של
משחק-הנינים המסתורי בשעות בין הערבים.
הארץ והיושב בה נעשו נקודות המשיכה
לצייר והוא נפל על עצמו את החפיד
להשלים עליהם את מכחולו. בהרבה
כנר עליו חוסי הספורה שלנו בשדה
הציור. משען יחידי בעבודה קשה זו
משמשת אהבת ישראל העסיקה המושרשת
בנו לארץ הזאת מרורי דורות, כונן.
כי הצייר אשר יתיה בעור שנים שלשה
דורות הקל עליו מלאכה, שכן יהיה
לנו עינו דור צעיר שנחנך והתערה
בקרקע והעטיק בה את מענית חיו. אילו
בני דורנו נאלצים לנשש, כדי להעלות
את ניב הנונים על הכר, ובמלוי חפיד
זה אל יהא כלי המלאכה המתוקן המונא
סאירופה קל בעינינו.

בתמונותיו של בלום מורגש, כי